

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De contritionis veritate aureum opus Fratris Joa[n]nis
Viualdi de Monte regali. ordinis fratrum predicatoru[m]
sacre pagine professoris**

Vivaldus, Joannes Ludovicus

[Augsburg], 1518

VD16 V 1772

De circu[m]stantia loci.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30734

mīnatū habent: ut dicit in. q. li. Ethic. Hec Tho. Ista ḡ cīrūstātia: qd: nō debet p̄prie cōsiderari, put est substātia actus: puta q̄ occidit vel fornicatus est: aut furatus est: sed cōsiderat, put dicit cōditionē facti vel acus peccati. s. spām p̄pteratē. qualitatē z quātitatē facti: ut puta quia iste occidit prīcipē: peccat patrē: cognovit h̄gīnem: vel maritātē. Est q̄z aduertendū fm sc̄m Tho. in līij. li. s̄niap. dt. xvij. vbi q̄rit: Ut rū ois cīrūstātia sit cōfīenda in respōsione ad secūdū argumētū. q̄ determinata quātitas peccati nō p̄t sacerdoti īno rescerere: q̄ nec ip̄e p̄cōr hoc sc̄it: sed sufficit q̄ cognoscat quātitatē p̄cti q̄ ex spēcie peccati p̄lurgit. Hec Tho. Dicim⁹ itaq; q̄ rōne huius quātitatis grauit⁹ fuit p̄ctm Cain q̄ p̄cm Ade: q̄ grauitas homicidij excedit quātitatē gule v̄l superbie q̄ fuit in Adam. Sic etiā peccata spūalia grauita sunt ceteris partib⁹ bus peccatis corpib⁹. Amplius ad discernendū grauitatē p̄ctōp/ vel qua⁹ lit vñ p̄ctm est altero grauit⁹ nō sufficit cōsiderare genus vel specē p̄cti: sed expedit etiā discutere alias cīrūstātias: verbi grā: si moueat questio. Qd p̄ctm fuit grauit⁹: an p̄ctm Eue an p̄ctm Ade. Huic questioni rūdef sic fm Thomā in. q. h. q. lxij. ar. iij. vbi dicit sic. Grauitas p̄cti p̄ncipali⁹ attendit fm p̄cti spe cīt q̄ fm p̄cti cīrūstātia. Dicendū est ḡ q̄ si cōsiderem⁹ cōditionē p̄sonē v̄tis usq; sc̄z mulieris z viri: p̄ctm Ade est grauit⁹: q̄ erat p̄fectior muliere. Unq; Au gu. In libro de vera z falsa penitētia ca. xliij. dicit sic. In hoc em⁹ quisq; p̄cōr peccavit, fit culpabilior q̄ est deo acceptior: ideo em⁹ Adā plus peccavit: q̄ in om̄i bono abundauit. Hec Augustin⁹. Erat pariter malorū bono spūali p̄dītus p̄pter magnitudinē sc̄lētē sibi date. Et itaq; grauius peccauit Adam p̄pter maiores rebellione. Malorū em⁹ fuit inobedientia eius: quia preceptū fuit primo sibi datum z deinde Eue per eū. Etia⁹ grauius fuit peccatum Ade: quia malus das mīnū securū est ex peccato Ade q̄ Eue. Nam in Adam erat totum humanū genus virtualiter ut in principio actiū. Et ideo ex peccato Ade transfusum est peccatum in totū humanū genus: non aut ex peccato Eue. Nam si sola pecaſſer non fuſſet humanū genus infectum: sed ipsa sola a deo punita graui ter fuſſer: ut inquit sanctus Thomas in cōmento aureo super ep̄stola ad Romanos quinto capitulo. lectione. iij. z in. j. q. questio. lxxij. arti. v. z in. iij. sententiarū distinctione. j. vbi mouet dubium. Utrum cīrūstātia debuerit etiam mulieribus dari in response ad prīmū argumentū. Si vero consideretur peccatum Ade z Eue cītū ad ipsum genus peccati. Tunc veriusq; peccatum equale iudicabitur: quia veriusq; peccatum fuit superbia. Unde Augustinus dicit. xi. super Genes. ad litteram: q̄ mulier excusauit peccatum suū non impaſri sexu: sed par fastu. Sed quātum ad specēm superbie grauius peccauit mulier tripliē rōne. Primo quidem quia maior elatio fuit mulieris q̄ viri. Dubiter em⁹ credidit verū esse quod serpens suggit sc̄lētus q̄ deus prohibuerit lignū esum ne ad eū similiū dñē peruenient. Et ita duz per esum lignī veritū dei similitudinē p̄sequi voluit: superbia eius ad hoc se erexit q̄ cōtra dei voluntātem aliquid voluit obrinere: sed vir non credidit hoc esse verum. Unde nō voluit consequi diuinam similitudinem contra dei voluntatē: sed in hoc superbiū voluit q̄ voluit eam consequi per seipsum. Secundo quia multipliciter non solū peccauit: sed etiam virō peccatum suggestit: unde peccauit z in deum z in proximū. Tertio in hoc peccatum virī dīmīnūtū est: quia in peccatum p̄senſit amicabili quadam benevolentia qua plerūq; fit ut offendatur deus ne homo ex amico fiat inimicus: quod eū facere nō debuisse diuine sententie exitus indicauit: ut Augu. dicit. xj. super Genesim. ad litterā. Et sic peccatum mulieris fuit grauius q̄ peccatum viri: z ideo mulier grauius fuit punita q̄ vir: ut patet Genes. iij. capitulo.

De cīrūstātia loci.

De circūstantiis aggrauatibus

Ertia circūstantia aggrauās peccatū sumis ex parte loci. Hec circūstantia denotat in versu pallegato/ cui m dicit. Ibi. Est autē ubi aduerbiū loci; ideo significat et interrogat in loco. Circūstantia ġ loci in q̄ sit peccatū est omnino considerāda: qz plerūqz locus trahit p̄tū ad aliud genus: vnde etiū est. Nam si fiat furtū in loco sacro: hic actus addit specialē repugnatiā ad ordinē rōne: qz ratio dicitat nō esse inturlā facienda in loco sacro. Silt dicē dū est de eo q̄ cōmittit adulterū yl homicidiū vel aliud p̄tū in ecclia q̄ est locus deputatus ad cultū diuinū. Hinc Augu. in regula ad clericos ita ait. In oratorio autē nemo aliud agat/ nisi ad qd factū est: vnde et nomē acceptū. Etī talis turpitudō facta in loco sacro videt h̄e annexū p̄ceptū dei et sacrop. Ibi est autē maior p̄emptus/ ibi est maior grauitas: et p̄ ḡns volūtas peccatis iudi- cat magis inordinata et supba. Propterea ġ eos q̄ operā illicita in locis sacris offendit dñs Jesus ardētissimū zelū. Nā facies flagellū de funiculis obsurgavit acerrime oēs vendētes et emētes in tēplo: vt dī Mat. xxj. et Iōā. ii. ca. et dixit eis. Auferte ista hinc et nolite facere domū p̄is mei domū negocia tōnis. Etī amī p̄tū fuerit factū in loco publico: pura q̄s turpia agit: aut blasphemat: aut publice fornicat: ex q̄ sequit scandalū plurimop. Quis etiā ipse hoc nō int̄endat aut p̄udeat dōcre: n̄b̄lomin⁹ aggrauat p̄tū. Ideo p̄itas Mat. xvij. ca. ait. Qui autē scādalizauerit vñ de pusillis istis: q̄ in me credit: expedit ei vt suspendat mola asinaria in collo ei⁹: et demergat in profundū marū. Et Ili- do. in. ii. l. de summo bo. c. xx. ait. Malorū est culpe manifeste q̄ occulē peccare: duplicit em reus est: q̄ apte delinq̄t: qz agit et docet. Hec Iliod. Qui in locis publicis peccat turpia dices vel agens: videt gaudere de malo. De quib⁹ scriptū est. lerant cū male fecerint et exultant in reb⁹ pessimis. Hinc Augu. in ep̄la ad quendā comitē ait. Nullū scelus corā doo rā abominabile est q̄ prērita p̄tā vñcūlqz n̄m dimissa remniscendo gaudere et inde exultare. Silt si falsi testes peccat in curia vel in prōtorio vbi mali et crīmōsi puniunt: signū est q̄ nō erubescerent in oī loco peccare. Ideo talis culpa vel insūria grauat rōne et lo- ci qui de se deberet multo potius incutere terrorē peccandi. Hec de tertia cir- cūstantia dicta sufficiant.

De circūstantia instrumētalis agētis.

Carta circūstantia aggrauans peccatū: sumis ex parte instrumētalis agentis quo quis vitetur ad peccandum. Hec denotatur in versu supe- riū allegato: vbi dicit per quos vel quibus auxilijs. Nam omnia auxilijs: omnia media: quib⁹ peccata perpetrant: dīcunt instrumenta peccati fm Thomam. in. iii. libro sententiā distin. xvij. Sicut enim ex instrumento quo quis operā potest sc̄trī vtrū accūs procedat ex māltia vel nō: sicut verbi gra- tia: si quis percutiat calamo et cōtingat talē mort. nō est elūsdē crīmis: sicut si p̄- cutiat gladio. Et ideo ex instrumēto quo quis operā potest sumi circūstantia vel cōditio aggrauās: vel alleuians accūs principalis agentis. Sed qz nō oīs actio fit p̄ instrumentū: sicut sunt intelligere et velle. Ideo loco instrumēti po- nit Tullius quib⁹ auxilijs: eo q̄ omnia auxilia sunt q̄li instrumenta actionis q̄ bus agens veit ad finē suū. Et sic internūch: auxiliatores: factores: cooperatorēs: et mediatorēs in delicto sunt instrumēta peccādi. Ideo cogita cū q̄b⁹ vel p̄ q̄b⁹ vel ġ q̄s vicia aut p̄tā p̄petrasti. Hec circūstantia rato magis aggrauat p̄tū quāto maius fuerit nōcumentū qd sequit p̄petr auxiliū vel mediū p̄tū. Logib⁹ ġ si fuisti mediator alicut ad peccandum: aut si tu peccando habuisti mediatōres: quia q̄nto plures tanto p̄tū iudicat grauius. Et si q̄s misit amasse diuersa māera p̄ diuersos. Cōtra tales scribit Hiero. ad Nepotia. p̄sbytēp̄ ep̄la